

Toverballen

Toverballen

Maril Rijks

Schrijver: Maril Rijks
Coverontwerp: Maril Rijks
Illustraties binnenwerk: Maril Rijks

ISBN: 978-94-0214-440-6

© 2016 Maril Rijks

Robin en Maximiliaan

Het regent nu al de hele dag en niet zo'n klein beetje ook. Het water komt met bakken naar beneden zetten. Geen weer dus om lekker buiten rond te struinen, zelfs niet als het je hobby is om stevig in plassen te stampen. Met dit weer ben je al nat tot op het bot als je enkel maar je neus buiten de deur hebt gestoken.

Robin zit daar niet mee, hij weet nog genoeg andere dingen te doen. Hij vindt het vandaag het perfecte weer om met een boek lekker weg te duiken in een hoekje van zijn zolderkamer. Hij zit al uren te lezen. Naast hem ligt een stapel strips en andere boeken die hij al uit heeft. Robin leest eigenlijk zo'n beetje alles wat hij tegenkomt. Nu is hij verdiept in een boek over tovenaars, elfen en andere mysterieuze wezens. Want het liefst van alles leest Robin boeken over geheimzinnige toverwerelden. In die verhalen kan immers van alles gebeuren. Of het nu gaat over een bloedstollend drakengevecht of over een wereld, die volgens de legende alleen van de ondergang kan worden gered als drie magische voorwerpen bijeen worden gebracht. Dat alles natuurlijk op precies het juiste tijdstip. Robin smult van de verhalen. Dat is nog eens iets anders dan zijn eigen, saaie werkelijkheid van school. Het spannendste wat hem daar overkomt, is dat de juf nieuwe sommen uitlegt, weer eens over d's en t's vertelt of een onverwachte overhoring geeft. Als Robin heel eerlijk is, vindt hij de lessen aardrijkskunde en geschiedenis stiekempjes best wel interessant. En

tekenen en gym doet hij zelfs graag, maar om het nou spannend of spectaculair te noemen, nee. Liever zou hij in een avontuur van een van zijn helden belanden en laten zien wat hij waard is. Ook als hij de d's en t's niet altijd op de juiste plek zet.

Robin wil niet de indruk wekken dat hij ontevreden is over zijn leven. Nee, echt niet, maar hij zou het alleen fantastisch vinden als hij ook eens iets bijzonders zou beleven.

Hij legt zijn boek op de grond en loopt naar de andere kant van de zolder. Daar staat, op een plank naast zijn bureau, de kooi van Maximiliaan. Maximiliaan is de grijze Siberische dwerghamster, die Robin voor zijn verjaardag heeft gekregen. Hij doet het deurtje van de kooi open en controleert of er nog voldoende vers water is. Daarna gaat hij op zoek naar Maximiliaan die, zoals gewoonlijk rond deze tijd, verstopt ligt in zijn oude, rode wollen sok. Hamsters zijn 's nachts actief en slapen overdag, maar Maximiliaan vindt het nooit erg als Robin hem overdag uit zijn kooi haalt. Zelfs niet wanneer hij net een tukje ligt te doen, want hij weet dat Robin hem altijd in zijn trui laat kruipen of hem vanuit zijn borstzakje de kamer laat rondkijken. Daar geniet Max van en slapen kan hij altijd nog. Ook vindt Maximiliaan het geweldig om te luisteren naar de geheimen die Robin met hem deelt. Zo wist Max dus bijvoorbeeld als eerste van Inge. Inge die in de klas tegenover Robin zit. Telkens wanneer Robin haar ziet, krijgt hij een raar, maar prettig gevoel in zijn buik. Hij begrijpt er niet veel van, maar hij weet wel dat hij het fijn

vindt als ze in zijn buurt is. Maar dit keer vertelt Robin geen geheimje, dit keer heeft hij een andere idee. 'Zullen we even kijken of we tante mogen helpen, Max? Volgens mij zijn er nieuwe spullen binnengekomen die nog gesorteerd moeten worden. Voor nu ben ik wel even klaar met lezen en misschien zit er nog iets interessants tussen alle spullen.'

Tante

De tante van Robin heeft een winkel. Al is winkeltje misschien een beter woord, want het is maar piepklein. En eerlijk gezegd ligt dat niet alleen aan de afmetingen van de winkel. Dat heeft ook een beetje te maken met de afmetingen van de tante van Robin. Dat is trouwens helemaal niet onaardig bedoeld, hoor, want tante is echt een schat van een mens. Maar ze is gewoon nogal, tja hoe zeg je dat, ze is nogal *gevuld*.

Volgens de mensen in het dorp die tante als klein meisje al kenden, was ze vroeger heel slank en rank, maar daar zie je nu niets meer van terug. Met andere woorden, zodra tante vanachter de toonbank tevoorschijn stapt, vult zij in haar eentje bijna de gehele ruimte. Maar goed, wat geeft het? Iedereen komt graag naar haar winkeltje, want behalve een vriendelijk woord van tante vind je er ook de meest wonderbaarlijke zaken. Vooral zaken, waarvan je zelf niet eens wist dat je ernaar op zoek was. Nieuw of tweedehands, bij tante vind je het allemaal. En meestal voor een prikkie.

Op haar toonbank staat een grote glazen pot die altijd voor driekwart is gevuld met dikke toverballen. Niet van die nep dingen, die in je mond verkleuren als je er lang genoeg op sabbelt. Die kun je in elke snoepwinkel of supermarkt kopen. Nee, echte toverballen. Tenminste daar lijkt het op, want het verhaal gaat dat de pot op de toonbank nooit leeg raakt. En dat in enkele, uiterst zeldzame gevallen, mysterieuze dingen zijn gebeurd na het snoepen. Maar ja, dat is vast maar een verhaal. Aan

de buitenkant zien de toverballen er allemaal hetzelfde uit, ze zijn allemaal groen en paars, maar vanbinnen vanbinnen zit er dus blijkbaar af en toe eentje bij met ... ja, met wat eigenlijk? Dat weet zelfs tante niet. Dat weet eerlijk gezegd he-le-maal niemand. Nou ja, ... bijna niemand dan.

Het deurtje van vroeger

Max kijkt Robin parmantig aan, alsof hij zeggen wil: 'Nou, waar wachten we nog op? Op naar de winkel!'

Robin mag van tante altijd tussen de pas binnengekomen spulletjes snuffelen. Als hij haar daarna tenminste helpt met het sorteren en met prijskaartjes plakken. Zo heeft Robin al menigmaal een mooi boek gevonden, dat hij dan mocht lezen voor tante het in de winkel te koop legde. Een keer heeft ook Maximiliaan geluk gehad, want toen zat in een van de dozen een donkerblauw looprad dat precies in zijn kooitje paste. Daar rent Max nog dagelijks rondjes in alsof hij voor de marathon van Rotterdam traint.

Robin loopt de oude zoldertrap af, op weg naar beneden, waar de winkel is. Op de overloop blijft hij even staan.

Toen hij nog klein was, heeft tante op een avond stilletjes, zonder dat Robin het wist, in een hoek op de plint naast de slaapkamer een piepklein deurtje geschilderd. Het lijkt daardoor net of er een kabouter op de overloop woont. Het deurtje zit er nog steeds. Het is rood en heeft een heel klein raampje. Voor de deur lijkt een zwarte kat rustig voor zich uit te zitten kijken. De kat heeft tante er ook op geschilderd, hij is net echt. Robin herinnert zich nog de keer dat hij het deurtje voor het eerst ontdekte. Met zijn mond open van verbazing was hij er op zijn buik voor gaan liggen. Woonde er opeens een kabouter in hun huis? Hij probeerde door het raampje in de deur naar binnen te kijken. Even later was